

КО ЈЕ КО

Дејан Ацовић (1970, Горњи Милановац) класични је филолог, библиотекар и књижевни преводилац, члан Удружења књижевних преводаца Србије. Након послова у образовању и култури (Културни центар и Гимназија у Горњем Милановцу), активније се бави књижевним превођењем те објављује у серијским и монографским публикацијама. Преводи са старогрчког, латинског, француског, енглеског и савременог грчког језика.

Хелен Гарнер (*Helen Garner*; 1942, Џилонг, Аустралија), ауторка је романа *Monkey Grip* (1977), *The Children's Bach* (1984), *Cosmo Cosmolino* (1993), *Spare Room* (2008). Објавила је и књиге новела *Honour & Other People's Children* (1980) и *Postcards from Surfers* (1985). У Аустралији је стекла највећу публику захваљујући документарним књигама *The First Stone* (1995), *Joe Cinque's Consolation* (2004) и *This House of Grief* (2014). Последња објављена књига је *The Season* из 2024. Добитница је бројних признања, међу којима су и Melbourne's Prize for Literature, медаља Аустралијског књижевног друштва и друге. Живи у Мелбурну.

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као редовни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић ђушојисац: ојлед из имајолоије* (2003), *Чинови ђрисвајања: од ђеорје ка ђрајмајици ђексја* (2005), *Књижевност, култура, ђушојија: ојлеги* (2011), *Српска ђушојисна култура 1914–1940* (2011), *Nine Serbian Poets/Девеј српских ђесника* (антологија, 2012), *Књижевност и ојјор*

(2015), *Анајјомија робе: ојлеги из кријике ђолијичке економије* (са Алпаром Лошонцем, 2016), *Комјарајивна књижевност и култура – кријички увод* (2019) и *Кайијализам и књижевност : фрајментји јегне (не)-обичне ђовесји* (са Алпаром Лошонцем, 2020) и *Ајмосфера краја* (2024); уредио је *Прејледни речник комјарајивне књижевности и културе* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља* посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ојворије Јеленине ђрозоре* (1978), *Намасје, Индија* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разјовори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Сјојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусјва ђрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ђрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ђојрази за јлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиојрафија рагова о Милици Сјојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индија* (2008), *Живој и књижевно дело Милице Сјојадиновић Српкиње* (2010), *Сјара ђрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А јеге Чехов? – разјовори о ђрози* (2015), *Вијејнам и девеј змајева* (2016), *Кријика ђамђења* (2017), *Кубанске ђријашејице* (2020), *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021) и *Песнички*

Гласови: интервјуу (2024). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Владислава Гордић Петковић, редовна професорка на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је монографије *Синтаксичкине: џоешика Рејмонда Карвера* (1995) и *Хемингвеј: џоешика крајке џриче* (2000), збирке научних студија *Кореспонденција: џокови и ликови џосмодерне џрозе* (2000), *На женском континенту* (2007), *Мислици и механика* (2010) и *Пути ка слици свећа* (2024). Њени есеји, књижевне критике и колумне сабрани су у књигама *Виртуелна књижевност* (2004), *Виртуелна књижевност 2* (2007), *Књижевност и свакодневица* (2007) *Форматирање* (2009), *Пути ка слици свећа* (2024) и *Меморијска џена: рашчињавања* (2025). Збирку чланака *Књижевност с џраћа века: ојлеги и из анилофоне књижевности* (2019) објавила је у коауторству с Иваном Ђурић Пауновић, а са Младеном Јаковљевићем студију *Књижевни ум и џодручја фантасици* (2023). Приредила је за штампу критичка издања драма Вилијама Шекспира *Кориолан*, *Хамлеи* и *Мајбеш*, *Буку и бес* Вилијама Фокнера и избор из књижевног дела Антонија Исаковића за едицију *Десет векова српске књижевности*. У сарадњи са Аријаном Лубурић Цвијановић сачинила је зборник радова *Нова лица свејске књижевности* (2012). Приредила је антологије *Новосадска женска џроза: од исјовесци до џушјоиса* (2020) и *Рејона: анилоџија рејоналне женске књижевности* (2022).

Александра Жежељ (1977, Београд), завршила је основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Чланица је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовог друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Добила је звање научног сарадника у области језик и књижевност – наука о књижев-

ности (2021). Објављује у националним и међународним научним зборницима и научној периодици. Самостални истраживач. Ауторка је следећих књига: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Хемингвеј и роу: џисау у мрежи џеорије* (2018), *Песник и један чишалау: ојлеги о џоезији и џрози Драјана Лакићевића* (2020), *Збирка лејшпирова: ојлеги о анилоамерикхој књижевности* (2021), *Ваљаревић у дијалогу* (2022). Живи у Београду.

Даниела Зел (Daniela Seel; 1974, Франкфурт на Мајни, Немачка), песникиња, преводитељка и уредница у издавачкој кући *kookbooks*. Песме су јој објављиване у бројним часописима и антологијама. Објавила је више збирки поезије, међу којима су *ich kann diese stelle nicht wiederfinden* (2011), *was weißt du schon von prärie* (2015), *Auszug aus Eden* (2019) и *Nach Eden* (2024). Добитница је бројних награда за поезију, а међу њима се издваја Клајстова награда (Kleist-Preis) коју је добила 2025. године. Песме су јој преведене на пољски, словачки, чешки, норвешки, дански и друге језике. Живи и ради у Берлину.

Слободан Зубановић (1947, Београд), пише песме, есеје и студије. Књиге песама: *Кућашило* (1973), *Из заосћавшицине* (1982), *Домаћи дух* (1983), *Рејоршер* (1986), *Сћрашетија лирике* (1992), *Саркофај* (1998), *Save as* (2005), *Дорћолски дисконци* (2006), *Кау бугем имао 64 јодине* (избор, 2008), *Сонети са села* (2009), *Требао би шју да џрочишаш* (2013), *Сћарау и џесме* (2015), *Ојлеги око сћола* (2018), *Лисћајући вејар (изабране џесме, 2021)* и *Види види* (2023). Књиге есеја, путописа, разговора, прича и студија: *Десети џесам – десети разјовора* (коаутор М. Пантџић, 1992), *Скок џреко сенке* (1995), *Друм за Кареју* (1998), *Море око Београа* (2005), *Слик* (2005), *Ашлас о Црњанском* (2007), *У шри и десети за Руму* (2011), *Точак* (2021) и *Поезија нас илеа* (2024). Приредио више књига. Песме су му превеђене на енглески, руски, француски, италијански, немачки, пољски, румунски, белоруски, кинески, шведски, словеначки и

македонски језик. Заступљен је у многим антологијама поезије. Добитник је Награде „Бранко Миљковић” (2016), Змајеве награде (2009), Награде „Десанка Максимовић” (2007), Дисове награде за свеукупно песничко дело (2005), награда „Васко Попа” (1998), „Милан Ракић” (1986), „Исидора Секулић” (1983), Нолитове награде (1995), као и посебног признања за врхунски допринос националној култури Републике Србије (2010). Живи у Београду.

Тин Лемац (1983, Загреб), књижевни критичар, теоретичар и аутор. Животопис Дипломирао је и докторирао на Филозофском факултету у Загребу на подручју стилистике лирског текста. Члан је Друштва хрватских књижевника, Матице хрватске, Хрватског филолошког друштва. Уређује књижевни часопис Република. Ради као доцент на Одјелу за кroatистику Свеучилишта у Задру. Објавио је следеће студије: *Аушорско, њовијесно, мишско: њјеснички дискурз Весне Парун – шеорија и иншерџреџација* (2015), *Поеџичке симеџрије у њјеснишџву Јосџа Пуџачића* (2017), *Сџил њјеснишџва Анке Жаџар* (2018), *У име аушора: џролеџомена за шеорију и сџил исџовједне лирике* (2019), *Црна коса џананџоса: џоеџичко-сџилска обзџрја у њјеснишџву Марије Чудине* (2020), *О њјесми њјесмом: Меџадискурзивне релације у џоезији* (2023), *Слика, рефлексија, знак: Увод у сџилисџичко размаџрање неких асџекаџа џоеџске морфолоџије* (2023), *Печаџи и кисџови: Избор из књижевних криџика 2011–2021*. (2024), *Поеџска хиџербола: Сџилска, џоеџичка, жанровска и ауџоџоеџичка каџеџорија* (2024); поезија: *Бубџар* (2019), *Сџавак о једној малој криџици* (2020), *Насеобине* (2021), *Бајковиџи џорџреџи* (2025); проза: *Живоџи и смрџи Филија Каурина* (2022) и *Чудни су џуџови књижевни* (2020).

Сара Матин (1998, Сомбор), запослена је у истраживачком звању на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где тренутно похађа трећу годину докторских академских студија. На Одсеку за српску

књижевност завршила је основне и мастер академске студије, одбранивши мастер рад под насловом „Проширивање граница књижевности: проза Леонида Шејке и Богдана Богдановића”. Пише и објављује критичке приказе и научне радове.

Милутин Ж. Павлов (1943, Кикинда), дипломирао је студије глуме у класи Љубице Раваси 1966. године у Новом Саду. Песник, приповедач, есејиста, романописац, књижевни критичар, драмски писац. Објавио је следећа дела: поезија – *Ваџра зрелој баџрема* (1973), *Жени сам рекао љубав* (1977), *Наг џлином жиџо* (1986), *Бела јесен у новембру* (1991), *Пас изџубљеној човека* (2014); есејистика – *Есеј о џлумцу* (2000), *Мајсџори џлавих виолина* (2017) и *Писац у оџлегалу Марсела Прусџа* (2021); романи – *Суви жиџ књиџе груџова* (1979), *Шармер мале вароџи* (1990, 1995), *Расџуџ* (1994), *Велизар и Ђурђица* (2000), *Галџ џосџогина Ареса* (2003), *Небо је велико дуџме* (2006), *Добошарски џонедеџак* (2009), *Косџим на сцени дивџих ружа* (2011), *Чоколадни џрах ујакових враџа* (2023) и *Лица несџалој романа* (2024); публицистика – *Северни реџив белој рудара* (1975); књиџе приповедака – *Разазнајем џорњеџе* (1971, 1989), *Кловнови долазе у џодне* (1982), *Духови карџонској кофера* (2005), *Циџеле враној коња* (2007), *Жуџи фиџакер* (2008), *Добошарије* (2008), *Терейни воз* (2017), *Слика Егварда Мунка у куџи моџа браџа* (2020) и *Дан фамилијарној сликања* (2022); деџја поезија – *Све џџице из деџиној шеџира* (1998) и *Мајсџори џлавих виолина* (2017). Добитник је бројних награда и признања за књижевни рад. Превођен је на македонски, руски, мађарски, јерменски, немачки, румунски и албански језик. Живи и ствара у Новом Саду.

Драган Проле (1972, Нови Сад), бави се класичном немачком филозофијом и савременом филозофијом. Докторску дисертацију „Појам повести у Хајдегеровој и Хегеловој филозофији” одбранио је 2006. године. Објављене књиџе: *Хусерлова феноменолошка онџолоџија* (2002), *Ум и џовесџи – Хајдеџер и*

Хејел (2007), *Сћраносћ бића – ѝрилози феноменолошкој онџолоџији* (2010), *Хуманосћ сћраној човека* (2011), *Унутрашње иносћрансћиво – филозофска рефлексија романџизма* (2013), *Традиција настћаве филозофије* (2014), *Појаве одсућној – ѝрилози савременој есћешћици* (2016), *Једнакосћ неједнакој – феноменолоџија и ране авангарде* (2018), *Ничеови ѝрубадури* (2021), *Седам смрћних трехова – оїледи из уїоредне феноменолоџије* (2022) и *Пећински заокрећ* (2024). Добитник је Награде „Никола Милошевић” Другог програма Радио Београда за најбољу теоријску књигу 2011. године. Преводи са немачког језика. Живи у Новом Саду и ради на Филозофском факултету.

Никола Радосављевић (1994, Смедеревска Паланка), песник, прозни писац и преводилац. Завршио је мастер студије германистике и ради као наставник немачког језика у Аранђеловцу. Пише поезију и прозу, а бави се и превођењем с немачког и енглеског језика. Добитник је више књижевних признања, међу којима се посебно истиче *Тимочка лира* на 63. Фестивалу културе младих Србије у Књажевцу 2024. године. Радови су му објављивани у бројним зборницима и публикацијама. Издвајају се: *Рукојиси*, *Шраф*, *човек-часојис*, *Књижевне верћикале*.

Драгиња Рамадански (1953, Сента), архивиста, професор руске књижевности у пензији, преводитељ с руског и мађарског језика. Објављује радове у домаћим, руским и мађарским књижевним часописима. Објавила књиге: *Уїоћрази за фиїурама* (проза у шест руку, 2012), *Пародијски ѝлан романа Досћојевској* (докторска дисертација 1991; 2013) *Снешко у ѝтројима* (транслатолошки есеји, 2013), *Или не* (аутобиографски есеји, 2018) и *Књижевне коњушнице* (есеји, 2022). Ауторка је антологије руске женске поезије *Узводно од суза* (2009). Превела је педесет књига лепе књижевности. Добитница је више награда: Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (2002), Награда 9. Међународног салона књига „Лаза Костић” за превод

(2003), Награда Удружења књижевника преводилаца Србије „Милош Н. Ђурић” за превод године (есејистика, 2004), Награда за превод с мађарског Baszálíkom műfordítói Díj а Szentteleky Napok tanácsa (2005), Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (други пут, 2013), награда на конкурс „Стеван Сремац – бал у Елемиру” (2020). Живи у Сенти.

Маја Рогач Станчевић (1973, Нови Сад), докторирала на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише студије, есеје и књижевну критику. Објавила је студије *Фиїуралносћ и фиїураїивносћ* (2008) и *Исћорија, ѝсеудолоџија, фама* (2010). Објављује критичке текстове у периодици. Живи у Новом Саду.

Бојан Савић Остојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности двадесетог века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Аїон*. Аутор књига поезије: *Сћварање исћине* (2003), *Тројуће* (2010), *Сћереорама* (2013), *Јереїички даїив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеаїориј* (2013), *Подли ѝогли ѝсалми* (2016), *Пункћ* (2017), *Нема оазе: луфћ-роман* (2018), *Нишћа није ничије* (2020), *Варварин у Евроїи – швајцарска свеска* (2022), *Време воде* (2023) и *Луси* (2025). Живи у Београду.

Горан Станковић (1958, Ниш), пише поезију, прозу, есеје и бави се приређивачким радом. Објавио је књиге песама: *Лик и ѝозагуина* (1984), *Кванћна механика* (1987), *Cyberpunk* (1991), *Претћходна књїа* (1996), *Terra Incognita* (1997), *Четћири доба* (1999), *Лишћаније* (2008), *Биће скоро ѝројасћ светћа* (изабране песме, 2012) и *Лик сћвари које долазе* (2016); књиге

прозе: *Хронике о Хлојеу* (коаутор, 1991) и *Terra Marginalis* (коаутор, 1997); роман: *У шрапању за златном ланом* (2000). Од 1989. до 1999. године радио је као главни и одговорни уредник књижевног часописа *Градина* и уредник издања у истоименој издавачкој кући. Од 1999. до 2002. био је директор Нишког културног центра. Од 2002. је уредник и главни уредник у истој установи културе. Добитник је Просветине награде, Награде „Бранко Миљковић” и Печата вароши Сремскокарловачке. Живи у Нишу.

Луси Стивенс (*Lucy Stevens*; 1990, Лондон, Велика Британија), завршила је студије филозофије на Филозофском факултету у Београду. Преводи прозу и есејистику с енглеског и српског језика. Чланица је Удружења књижевних преводилаца Србије, а од 2020. има статус слободне уметнице. Преводила је дела Дејвида Грејбера, Џорџа Сондерса, Пола Битија, Пети Смит, Дороти Паркер. Живи и ради у Београду.

Дарко Сувин (1930, Загреб), академик Канадске академије, професор емеритус књижевности, истакнути међународни теоретичар научне фантастике. Докторирао је 1970. у Загребу дисертацијом „Драматика Иве Војновића: генеза и структура” и радио на Филозофском факултету Свеучилишта у Загребу, на Катедри за компаративну књижевност од 1959. до 1967. Преселио се у Канаду, где је од 1968. предавао драмску књижевност и научну фантастику на Универзитету Макгил у Монтреалу. Вероватно је најпознатији светски теоретичар научне фантастике, коју је дефинисао као књижевност когнитивног очуђења. Његово кључно дело је књига *Metamorphoses of Science Fiction: On the Poetics and History of a Literary Genre* (Метаморфозе научне фантастике: о поетици и историји књижевног жанра), објављено 1979. Поред подучавања и писања о научној фантастици, био је сууредник научног часописа *Science-Fiction Studies* од оснивања 1973. до 1981. На загребачком СФераКон-у је 2009. године добио Награду Сфера за животно дело. Дела:

Два вида грамаштурије: есеји о шаешарској визији (1964), *Ог Лукијана го Луњика* (1965), *Other Worlds, Other Seas: Science-Fiction Stories from Socialist Countries* (1970), *Увог у Брехша* (1970), *Russian Science Fiction, 1956–1970: A Bibliography* (1971), *Andere Welten, andere Meere* (1972), *Autres mondes, autres mers* (1973), *Science-Fiction Studies: Selected Articles on Science Fiction, 1973–1975* (1976), *Драматика Ива Војновића: генеза и структура* (1977), *Pour une poétique de la science-fiction: études en théorie et en histoire d'un genre littéraire* (1977), *H. G. Wells and Modern Science Fiction* (1977), *Science-Fiction Studies: Selected Articles on Science Fiction, 1976–1977* (1978), *Metamorphoses of Science Fiction: On the Poetics and History of a Literary Genre* (1979), *Poetik und Science Fiction. Zur Theorie einer literarischen Gattung* (1979), *Victorian Science Fiction in the UK: The Discourses of Knowledge and of Power* (1983), *To Brecht and Beyond: Soundings in Modern Dramaturgy* (1984), *Metamorfosis de la ciencia ficción* (1984), *Le Metamorfosi della fantascienza* (1985), *The Long March, Notes on the Way 1981–1984, Poems* (1987), *Positions and Presuppositions in Science Fiction* (1988), *Армурана Аркагија* (1990), *Lessons of Japan: Assayings of Some Intercultural Stances* (1997), *Learning from Other Worlds: Estrangement, Cognition, and the Politics of Science Fiction and Utopia* (2001), *US Science Fiction and War/Militarism* (2004), *Гђе смо? Куда иђемо? За политичку епистемологију сјаса: есеји за оријентацију и гјеловање у оскудном времену* (2006), *Сјознаја, слобода*, *The Dispossessed* као класик (2008), *Научна фантастика, сјознаја, слобода* (2009), *Defined by a Hollow: Essays on Utopia, Science Fiction and Political Epistemology* (2010), *Метаморфозе знанствене фантастике* (2010), *Darko Suvin, a Life in Letters* (2011), *Преживјеши Пошой: fantasy, ђо-робљење и гранична сјознаја* (2012).

Наталија Теодориду (*Natalia Theodoridou*; 1984, Солун, Грчка), списатељица, квир уметница са докторатом из студија културе. Грчког је порекла, углавном пише на енглеском језику. Живи и ради у Великој Британији.

Кратке приче, које се обично налазе негде на раскршћу између фантастике и спекулативне фикције, објављује у бројним часописима. Превођена је на неколико језика, међу којима су кинески и арапски. Њена прича „Птичење” (*Birding*) објављена први пут у часопису *Strange Horizons*, добила је *World Fantasy Award* 2018, а почетком ове године из штампе је изашао и њен први роман *Sour Cherry*.

Александар Тимофејефски (*Александар Александрович Тимофеевский*; 1958, Москва – 2020, Солњушково, Русија), руски филмски критичар, публициста, културолог. Године 1985. дипломирао је на Одсеку за филмске студије Свесавезног државног института за кинематографију. У периоду 1990–1992 радио је као колумниста у *Московским новинама* и часопису *Пресџоница*, а 1992–1997 био је колумниста листа *Комерсант*.

Стандарди које је поставио, у великој мери су одредили руску новинску критику крајем деведесетих и почетком двехиљадитих. Године 1997. био је међу инспираторима новина *Руски шелеџаф*, где је радио као члан редакције и као колумниста. Године 1999. био је главни и одговорни уредник часописа *Војаж*. Био је оснивач и главни уредник друштвено-политичког и књижевног часописа *Руски живоџ*, који је излазио 2007–2013. У њему је објављена и преписка Тимофејевог с Татјаном Толстој, која ће чинити део потоње коауторске књиге *Исџраја Персијанаца* (2023). Сматран је културним послеником без кога је друштвени живот Москве био незамислив. Један од ретких који се може назвати „арбитром укуса” не само једне генерације. Објавио је за живота две књиге културолошке есејистике: *Весна Средневековја* (*Пролеће средњеј века*, 2016) и *Книжка-подушка* (*Књија за џод љаву*, 2017).